

Vernuft

Je kunt zeggen en denken wat je wilt van Amerikanen, maar op het gebied van organisatie zijn ze fantastisch. Amerikanen bezitten blijkbaar de aangeboren drang om alles om zich heen te regelen, problemen van te voren goed door te denken en niets aan het noodlot over te laten als zij het helpen kunnen, waardoor vrijwel alles wat zij ondernemen tot volle tevredenheid wordt uitgevoerd. Komen er bij andere landslieden wel eens kinken in kabels voor, of addertjes in gras, of roet in eten, bij Amerikanen niet, No, Sir!

Neem bijvoorbeeld het "karretje". Wij noemden dat praktische vervoermiddel destijds "karretje", omdat we nog niet geconfronteerd worden waren met de weergalozige naam: "boedelbak". Hollanders zijn daar nou eenmaal weer beter in. Denk aan de onvertaaltbare kunststukjes: *Met Velpon Zie Je Er Geen Barst Van*, of: *Velpon Lijmt Stukken Beter*. In het Engels proberen ze ook wel eens zoiets, maar het blijft maar tobben. Zo heeft het ene land dit, het andere dat.

De een of andere Amerikaan had geobserveerd dat de meeste mensen wel eens wat te verslepen hebben: een solitaire ijskast, of een tafel met wat stoelen, of een partij gesnoeide takken; te weinig om er een verhuizer voor te bestellen, maar teveel om goedschiks onder de arm te nemen. Te groot of te onhandig om er de achterbank van je auto mee te bederven, maar ook weer niet groot genoeg om er een levensgrote vrachtwagen voor te laten aanrukken. Na enig nadenken bleek de aangewezen oplossing voor dit dilemma zo'n karretje te zijn. Geen boedelbak dus, want die zijn dicht. Zo'n karretje is gewoon een rijdend platformpje met zijkanten en een achterklep die open kan.

Als je dus niet tegen wat lichamelijk werk op ziet, kan je je aardig wat geld besparen. Er komt namelijk doorgaans nogal wat tillen en dragen aan te pas, waardoor het al gauw duidelijk wordt waarom beroepsverhuizers zo onsmakelijk veel geld willen beuren voor hun mondaine activiteit. Maar de vindingrijke Amerikaan had het goed gezien: de monitaire overweging was sterker dan het ongemak en de spierpijn. Het Karretje was on its way.

Wanneer je moet gaan slepen meldt je je bij de verhuur-inrichting en bestelt een "trailer". Trailers komen in verschillende maten: klein voor een enkel fornuis, of een bergje zand met een kruiwagen, tot behoorlijk groot, met dubbele assen, voor een complete bescheiden verhuizing.

De verhuurbaas is behulpzaam, maar hij zal je niet onder het oog brengen dat je met zo'n gevaarte vol huisraad je motor mooi kunt overbelasten. Hij mag eens meewarig kijken, maar hij wacht zich er wel voor om je onvervreemdbaar vernielrecht, dat in ieder geschrift over mensenrechten duidelijk beschreven staat, in dispuut te brengen.

Om een trailer te kunnen trekken hoort je auto een trekhaak te hebben. Er is echter rekening mee gehouden dat jouw auto er geen heeft. Dan kan je bumper met wat ijzeren balken, kettingen en ander ijzerwerk van een tijdelijke trekhaak voorzien worden. Ik weet niet zeker of dat nog steeds gedaan wordt, want de bumpers van tegenwoordig lijken me absoluut niet geschikt voor dit soort behandeling, maar een jaar of twintig geleden werd dit nog steeds gedaan, waaruit blijkt dat het geruime tijd geleden is dat ik me met dergelijke vermoeiende werkzaamheden bezig hield.

Als de haak bevestigd is worden je stoplichten en richtingwijzers heel efficiënt met wat gekleurde draadjes en metalen knijpertjes doorverbonden met die van de trailer. Ook wil de verkeerswet, dat je twee spiegels aan je auto hebt als je een trailer trekt: één rechts, één links. Lang niet iedere wagen is hiermee uitgerust, maar, wees gerust, hierop is natuurlijk ook gerekend. Voor

een extra dollar of zo huur je er een losse spiegel bij, die met lepe haakjes en een veer aan je rechterdeur geklemd kan worden. Allemaal prima geregeld.

Nu is er nog een probleem en dat is het retourneren van al dat spul nadat de verhuurzaak sluit voor de dag, want je bent natuurlijk lang niet altijd met je gesleep klaar voor zessen en de verhuurders willen op tijd naar huis. En op zon- en feestdagen zitten ze natuurlijk ook liever bij de TV. Maar daar is allemaal rekening mee gehouden, American-style.

De zaak waar wij huurden had dit opgelost door een klein parkeerterreintje, zoiets als dat van een gemiddelde Albert Heyn, achter het kantoorgebouwtje beschikbaar te stellen, waar je je trailer kon afhaken en achterlaten. En om minder eerlijke voorbijgangers niet in de verleiding te brengen door de losse trekhaak en de extra spiegel zomaar langs de openbare weg te laten liggen, was er ergens in de rond het terrein verrijzende schutting op ongeveer ooghoogte een vierkant luikje aangebracht. Dit verschafte toegang tot een soort glijbaantje, "chute" geheten, waarop je je trekhaak en je spiegel naar beneden kon laten glijden, zodat ze buiten het bereik waren van begerige en ongemachtigde handen. Er was zelfs een verlicht bordje dat zei: "Hitches and mirrors here after hours", zodat je zelfs in het donker terecht kon. Geen kinken in kabels hier, No, Sir!

We waren klaar met onze besognes om half zeven. We parkeerden ons karretje op de aangewezen plaats, ontschroefden de trekhaak, ontklemden de spiegel en liepen naar de chute. Zo'n trekhaak met al dat ijzerwerk eraan weegt gauw een pond of twintig en ik besloot die maar het eerst te deponeren.

"Dat gaat vast niet goed," zei m'n vrouw hoofdschuddend.

Ik stond net op het punt de trekhaak los te laten en draaide me om. "Niet goed?" vroeg ik. "Wat bedoel je, niet goed?"

"Wel," zei ze, "ik heb vanmorgen gekeken hoe deze chute werkt. Alles valt gewoon op het cement. Die spiegels breken vast en zeker als je ze hier in stopt."

"Toe nou!" zei ik meewarig. "Dacht je nou werkelijk dat ze daar geen rekening mee gehouden hadden? Daar zetten ze 's avonds natuurlijk iets onder. Iets met schuimrubber of zo. Dit is Amerika!" en ik liet het gevaarte los. We hoorden het glijden en vallen, gevolgd door een gerinkel van brekend glas. Ik keek naar de spiegel in mijn hand, die ook nog moest.

"Je had gelijk," zei ik. "Dat ging inderdaad niet zo goed. Er lagen zeker al wat spiegels onder."

Ik twijfelde nog even, maar het bord zei: "*Mirrors Here*". Zo'n bevel kan niet zo maar genegeerd worden. Ik stopte de spiegel in het nu sinister-uitziende gat en zond hem naar zijn zekere vernietiging. We hoorden hem glijden, vaart meerderen en met rinkelende herrie te pletter vallen tussen de andere brokken.

Gedesillusioneerd liepen we naar onze auto terug.